

015. Dictee van de school Regina Mundi in Genk

Shopping

Ik had het al een tijdje in de gaten. Mijn vrouw had al een paar dagen bij het ontbijt een sibillijnse belangstelling voor prospectussen en catalogussen getoond. Geen reclamebiljetje of foldertje ontsnapte aan haar geïnteresseerde arends-blik. Ik voelde het gevaar als een zwaard van Damocles met het uur stijgen. Alleen met dat verschil, dat zulke zwaarden bijna nooit vallen. Dat van mijn vrouw altijd.

“Morgen gaan we alleszins naar de stad,” zei ze, “het is uitverkoop.” De kogel was door de kerk. Dat is zo’n idee-fixe van haar!

Ik wurmde mijn benen in ons gammel 2-pk’tje, voelde mijn vrouw zich naast mij neervlijen en gaf mijn paardje de sporen. “Parkeer hier maar,” snibde ze, “hier is de plaats.”

Voor ik goed en wel uitgestapt was, werd ik bijna gesandwichd tussen een vrij aanzienlijke dame en de uitpuilende boodschappentas van een dito exemplaar.

Mijn vrouw loodste mij met bekwame spoed naar een groot warenhuis, voor een tijdje ongegeneerd de regels van de etiquette, die ze vroeger op pensioonaat zeker geleerd moet hebben, naast zich terzijde leggend.

“We zullen beginnen met het witgoed”, zei ze, volgens een geraffineerde en reeds dagen vooraf heimelijk uitgekiende tactiek.

Voor ik het goed wist, had ik onmiddellijk drieëndertig interlockjes in mijn handen plus een katoenen washandje gratis.

Langs damesconfectie trokken we naar de haute couture, worstelden ons door de lederwarenafdeling vol etuis en lederen portemonnees tot in de mosterd en de pickles en arriveerden ten slotte afgepeigerd en wat geïrriteerd bij de diepvries, waar we zes mootjes stijfbevoren kabeljauw buitmaakten.

Over die gestreepte pyjama, die modieuze blouse, dat jockeypetje en die pull wil ik nog niet eens uitweiden. Het waren echte weggeefprijzen!

Maar toen we met moeë benen weer bij ons autootje kwamen, plakte er een laconiek berichtje op de voorruit. En dat was zonder reductie!